

ВІДГУКИ ПРО КНИГУ «НАРОДЖЕНІ ЛЕГЕНДОЮ»

«Насичений і вибуховий дебют», — журнал *SLJ*, відгук із зірочкою за виняткову якість

«Не шукайте за океаном чи під каменем: ось саме той фентезійний роман для всіх минулих і майбутніх фанів оповідей, від яких спирає дух», — видання *Kirkus Reviews*

«“Народжені легендою” — це захоплива й напружена фантазія, що сплітає Артуріанські пригоди з культурою темношкірих людей із півдня в історію, яка змусила мене кричати. Вона зачепить читачів від початку й триматиме із затамованим подихом аж до фінальної, карколомної розв’язки», — Кваме Мбалія, автор серії бестселерів *Tristan Strong* за вибором *The New York Times*

«“Народжені легендою” — видатний дебют, який має затвердити місце Трейсі Деонн на радарі кожного прихильника фентезі й сучасної молодіжної прози. Вправне і проникливе поєднання Артуріанських легенд з історією афроамериканців півдня створює захопливу розповідь про таємницю, романтику та пошуки свого місця у світі. Цю книгу просто необхідно прочитати!» — Аліса Коул, відзначена нагородами авторка любовних романів

«“Народжені легендою” — чарівлива, визначна сучасна фентезі-книга про історію та силу, а Деонн — авторка, варта уваги», — Кірстен Вайт, авторка бестселерів *The Guinevere Deception* та *Slayer* за вибором *The New York Times*

«Ідеальна книга для прихильників Ксандри Клер і Кірстен Вайт. Унікальне переосмислення Артуріанських легенд від Трейсі Деонн, повне магії та теплоти. Геніальний дебют!» — Ешлі Постон, авторка національного бестселера *Geekerella*

«Переосмислення короля Артура, яке створює місця за Круглим столом, запрошуючи нових читачів поринути в осередок його легенд. “Народжені легендою” Трейсі Деонн вплітає народні традиції півдня та магію темношкірих дівчат у пекучу сучасну історію про горе, силу та самопізнання», — Доніель Клейтон, авторка бестселера *The Belles* за вибором *The New York Times*

«“Народжені легендою” — книга, що п’янить та електризує кожну клітинку тіла. Вона перегукується з глибоким розумінням і вразливим обожнюванням того, що означає бути темношкірою дівчиною, яка шукає магію всередині себе. Трейсі Деонн захоплює з першої сторінки своїм ідеальним темпом, бентежливим сюжетом і владним стилем оповіді, який неможливо ігнорувати. Ця книга триматиме всю вашу сутність у заручниках, доки сторінка за сторінкою ви не зрозумієте, що насправді вона звільнила вас», — Л. Л. Маккінні, авторка схваленої критиками серії *Nightmare-Verse*

ПРОЛОГ

СИЛУЕТ ПОЛІЦІЯНТА РОЗПЛИВАЄТЬСЯ, а потім знову чіткішає.

Я не дивлюсь просто на нього. Насправді я не можу зосередитись на жодній речі у цій кімнаті, але коли все-таки переводжу погляд на поліціанта, його обличчя мерехтить.

Його значок, прямокутний бейдж з іменем, затискач для краватки... Усі невеликі металеві елементи в нього на грудях брижать і виблискують, мов сріблясті монети на дні фонтана. Він ніби весь розтікається. Він наче несправжній.

Проте я не замислююся про це. Не можу.

Крім того, усе має вигляд начебто не з цього світу, коли ти проплакала три години поспіль.

Поліціант із медсестрою привели мене та мого батька у крихітну кімнатку зі стінами м’ятого кольору. І зараз вони сидять із протилежного від нас краю столу. Вони кажуть, що «роз’яснюють нам ситуацію». Ці люди видаються нереальними, так само як і «ситуація», яку вони намагаються роз’яснити.

Я не плачу через смерть матері. Чи через жаль до себе. Я плачу тому, що ці незнайомці — медсестра, лікар, поліціант — не знали моєї мами, однак були поряд із нею, коли вона померла. А коли помирають твої рідні, доводиться слухати, як незнайомці своїми словами перетворюють твій жах на реальність.

— Ми знайшли її на трасі 70 близько восьмої, — говорить поліціант.

Вмикається кондиціонер. У наші обличчя лине різкий запах лікарняного мила та мийного засобу для підлоги.

Я слухаю, як ці люди, котрих я не знаю, говорять про мою маму в минулому часі. Говорять про людину, яка привела мене у цей світ і подарувала мені теперішнє. Просто перед моїми очима вони переводять у минулий час моє серце, моє розірване серце, яке досі б'ється і стікає кров'ю.

Це зневажливо.

Ці незнайомці в уніформах розривають мене на частини своїми словами, але ж вони просто виконують свою роботу. Не можна кричати на людей, які просто виконують свою роботу, правда?

Але ж так хочеться.

Мій батько сидить на м'якому кріслі зі штучної шкіри. Воно скрипить, коли батько нахиляється вперед, аби прочитати дрібний текст на паперах. Звідки ці документи взялися? Хто носить із собою підготовані документи про смерть моєї матері? Чому вони готові до цього, якщо я не готова?

Батько ставить запитання, залишає свій підпис, кліпає, вдихає, киває... Цікаво, як він іще може щось робити? Життя моєї матері зупинилося. Хіба не повинні все і всі теж зупинити своє існування?

Її розчавило всередині нашого сімейного авто. Її знайшли майже складеною навпіл під приладовою панеллю після того, як винуватець аварії втік із місця події. Вона була сама, допоки якийсь люб'язний, але, напевне, переляканий добродій не побачив її перекинуте авто на узбіччі.

Останні слова, які я розлючено сказала мамі минулого вечора, криваво-червоною ниткою тягнуться до іншого лютневого вечора. До вечора, коли ми з найкращою подругою Еліс, сидячи у підвалі дворівневого будинку її батьків, вирішили, що підготовча програма вступу до Університету Північної Кароліни в Чапел-Гіллі — це наша мрія. Протягом двох років здібні старшокласники можуть отримати шанс на безоплатну освіту в Університеті Північної Кароліни, спробувати жити в гуртожитку та стати самостійними. Принаймні так написано у брошурі. Для мене та Еліс, двох дівчат з етнічних меншин, підготовча програма була квитком геть із маленького містечка в сільській місцевості Північної Кароліни. Для нас підготовча програма означала великі ідеї та великі навчальні аудиторії. А ще пригоди. Ми разом заповнили

заяви на вступ. Разом після уроків пішли просто до поштового відділення Бентонвіля. Разом вкинули конверти в поштову скриньку. Якби ми разом вступили на підготовчу програму, то могли б піти з Бентонвільської старшої школи та переїхати в університетський гуртожиток, що розташований лише за чотири години їзди від дому. І від батьків, які тримали нас у лещатах так міцно, що іноді було важко дихати.

За десять років до мого народження мама була випускницею Каролінського університету. Успішною науковицею. Я слухала ці розповіді роками. Бачила зарамковані фотографії складних хімічних дослідів: мензурки та скляні піпетки, захисні окуляри, що зручно влаштувались на маминих високих вилицях. Насправді це вона винна в тому, що в моїй голові зародилася така ідея. Принаймні в цьому я себе переконувала.

Вчора нам прийшли листи з відповідями. Батьки Еліс знали, що вона подала заявку. Вони світилися від щастя так, ніби самі вступили на підготовчу програму.

Я знала, що в мене вдома все мине інакше. Я подала заявку за маминою спиною, упевнена, що, коли я вступлю, коли отримаю той лист, вона забуде про свою потребу тримати мене на короткому повідці. Я вручила їй блакитно-білий конверт із Каролінського університету, усміхаючись, неначе це якийсь трофей.

Я ніколи раніше не бачила її такою злою.

Мій мозок не сприймає місце, в якому сидить зараз моє тіло. Він перебирає останні тридцять шість годин, намагаючись знайти те саме «чому», яке пояснило б це лікарняне приміщення.

Минулого вечора: вона репетувала про довіру та безпеку, про те, як не потрібно спішити дорослішати. Я верещала про несправедливість, про те, на що я заслуговую, і про те, як сильно мені хочеться втекти від брудних ґрунтових доріг.

Цього ранку: прокинувшись, я досі кипіла від злості. Лежачи в ліжку, я дала мовчазну обіцянку не розмовляти з нею цілий день. Від цієї обіцянки мені стало краще.

Сьогодні: звичайний, нічим не видатний вівторок, окрім того, що для мене він супроводжувався надокучливим голосом у підсвідомості, який повторював: «Поговоримо пізніше».

Сьогодні ввечері: наприкінці робочого дня вона поїхала додому машиною.

Потім: інша машина.

Тепер: ця блідо-зелена кімната і запах дезінфекційного засобу, який опікає мені ніздрі, коли я вдихаю.

Назавжди: «поговоримо пізніше» — не те саме, що «ми вже ніколи не поговоримо».

Нитка, що тягнеться від лютого, затягується навколо мене, і мені здається, що я більше не зможу зробити жодного подиху, однак поліціант і досі говорить, мерехтить та виблискує.

Повітря навколо нього видається живим. Він неначе просякнутий магією.

Проте коли весь твій світ розсипається, дрібка магії — це... ніщо.

Три місяці по тому

ЧАСТИНА ПЕРША

ОРДЕН



ПЕРШОКУРСНИК КАРОЛІНСЬКОГО УНІВЕРСИТЕТУ мчить крізь темряву і пірнає вниз зі скелі у місячну ніч.

Від його крику понад головами розлітаються сонні птахи. Цей звук відлунює від кам'яної стіни, що оточує кар'єр Іно. Траєкторію польоту хлопця відстежують ліхтарики, освічуючи те, як його руки й ноги молотять повітря, допоки він не вдаряється об воду з оглушливим сплеском. Згори, на краю скелі зо тридцять студентів аплодують та кричать, і їхня радість видається оглушливою посеред сосен. Конусоподібні промені світла рухаються поверхнею озера, неначе живе сузір'я. Увесь натовп затамував подих. Усі вдивляються, шукаючи. Чекають. Аж тут хлопець із ревом виринає з води, і натовп вибухає.

Стрибки зі скелі — це ідеальна формула розваг для білих хлопців із півдня: сільська безрозсудність, дрібка обережності та виклик. Я не можу відвести погляду. З кожним їхнім стрибком мої ноги підходять на сантиметр ближче до краю. Кожен стрибок у порожнечу, кожна мить невагомості перед падінням запалює іскру дикого бажання в моїх грудях.

Я заштовхую це бажання глибше. Замикаю його намертво. Забиваю двері дошками.

— Пощастило, що він не зламав собі ноги, — шепоче Еліс своїм легким акцентом.

Вона пихкає, визираючи за край скелі, щоб подивитись, як усміхнений стрибун хапається за випнуті брили та ліани, аби піднятися скелею. Її пряме смоляно-чорне волосся прилипає до скронь. Вогкий кінець серпня тисне на нас своєю теплою липкою

долонею. Оскільки мої кучері уже й так зав'язані у гульку, якомога далі від шиї, я простягаю Еліс запасну гумку зі свого зап'ястя. Вона мовчки бере її і зав'язує волосся у хвіст.

— Я почитала про цей кар'єр дорогою сюди. Кожні кілька років молодь тут травмується, падає на камені, тоне. Ми ні за що на світі не стрибатимемо, до того ж уже пізно. Нам треба йти.

— Чому? Бо тебе кусають? — я відганяю малесенького, ледь помітного москіта від її руки.

Еліс втупляє в мене погляд, перш ніж мовити:

— Мене ображає твоя квота спроба перекласти провину на мене. Найкращі подруги так не поведуться. Тебе звільнено.

Еліс хоче отримати диплом із соціології, а потім, ймовірно, податися в юриспруденцію. Вона почала проводити мені допити ще відтоді, як нам було по десять років.

Я зводжу очі догори:

— Ти вже звільняла мене з посади найкращої подруги разів п'ятдесят відтоді, як ми були ще малими, але досі винаймаєш мене. Ненавиджу цю роботу. Менеджмент просто жахливий.

— Але ти однаково повертаєшся. Докази, навіть якщо й непрямі, свідчать про те, що робота тобі все-таки подобається.

— Платять непогано, — низую я плечима.

— Ти знаєш, чому мені це не подобається.

Я дійсно знаю і не те щоби планувала порушувати закон у нашу першу ніч у кампусі. А втім, після вечері з'явилася нагода у формі Шарлотти Сімпсон, дівчини, яку ми знали з часів старшої школи Бентонвіля. Шарлотта зазирнула до нашої кімнати в гуртожитку, перш ніж ми встигли розкласти речі, вимагаючи, щоб ми склали їй компанію на вечірці. Провчившись два роки на підготовчій програмі, цьогоріч Шарлотта офіційно вступила до Університету Північної Кароліни і, схоже, десь у цьому проміжку перетворилася на гуляку.

Вдень Національний парк ріки Іно відкритий для походів, кемпінгу та катання на байдарках, але якщо пробратися сюди після закінчення, як зробили всі ці підлітки, — це ймовірно (чи ба стовідсоткове) незаконне проникнення. Зазвичай я б на таке не погодилась, але Шарлотта пояснила, що ніч перед першим днем занять особлива. Це традиція для деяких третьокурсників і четвертокурсників —

влаштувати вечірку на кар'єрі. «А стрибки першокурсників зі скелі в мінеральне озеро — теж традиція?» — подумалось мені. Парк розкинувся в округах Оранж і Дарем та розташований північніше від магістралі I-85, приблизно у двадцяти п'яти хвилинах від кампусу. Шарлотта привезла нас сюди на своєму старому сріблястому джипі, і протягом усієї поїздки я відчувала, як Еліс поряд зі мною на задньому сидінні просто корчиться від того, наскільки це незаконно.

Нестримний сміх стрибуну досягає вершини скелі раніше, ніж його голова. Навіть не згадаю, коли востаннє мій сміх звучав так само.

— Тобі це не подобається, тому що... — я знижую голос до драматичного шепоту, — це проти правил?

Темні очі Еліс палають за її окулярами:

— Якщо нас спіймають уночі за територією кампусу, то автоматично відрахують з підготовчої програми.

— Стривай-но, Герміоно. Шарлотта сказала, що студенти стрибають щорік.

Лісом пронісся ще один стрибун. Потужний сплеск. Оплески. Еліс смикає підборіддям у бік інших студентів:

— Це їхня справа. Скажи мені, а що ти тут забула?

Відповідь проста: я не в змозі висидіти в нашій кімнаті. Бо відтоді, як померла мама, десь всередині мене живе інша я, яка хоче з криками все трощити.

Я здіймаю одне плече:

— А хіба є кращий спосіб почати нашу пригоду, окрім як із дрібки непокори?

На Еліс це враження не справило.

— Хтось сказав «непокора»?

Чоботи Шарлотти з тріскотом ступають по листю і соснових голках. Цей різкий звук виділяється на тлі монотонного сюрчання цвіркунів і низьких ударів басів, які долинають до нас із вечірки. Шарлотта підходить до мене і відкидає своє рудувате волосся з плеча.

— Ви стрибаєте? Це ж традиція, — вона кривить губи в усмішці. — І це весело.